

bliver altsaa ikke tilkjendt uden Vedkommendes eget Samtykke, eller udenat han erkjender, at i Tilfælde af, at Sagen gik til retlig Behandling, vilde han sandsynligviis paadrage sig en større Straf. Hvad iøvrigt Straffen af Krumslutning angaaer, har man sagt om den, at den er ydmygende paa Grund af den Stilling, hvori Legemet sættes, og at den maaskee er skadelig for enkelte Constitutioner; dette vil jeg ingenlunde benægte, men det Samme kan man sige om enhver Straf, nemlig at den er ydmygende og idetmindste for enkelte Constitutioner kan være skadelig. Det Ydmygende ved enhver Straf er ikke Straffen selv, men det, at Vedkommende har forskyldt den; har man ikke forskyldt Straffen, bliver den ikke ydmygende. (Grundtvig: Saa!). Om den er skadelig eller ikke, kommer an paa Constitutionen. Vilde vi betragte en af de lumseligere Straffe, vilde vi finde, at det Samme kan siges om disse. — Jeg vil ikke tale om, at mørk Arrest, ligesaa vel som eensom Arrest, ogsaa kan være skadelig, men f. Ex. simpel Dagtarrest, den kan ogsaa være skadelig, naar den varer i lang Tid, idetmindste for visse Constitutioner. At ogsaa jeg erkjender, det er ydmygende for en fribaaren Mand at blive sluttet krum, vil blandt Andet sees af, at der i det Forslag, som foreligger Rigsdagen, er foreslaaet, at afflasse Krumslutning og erstatte den ved en anden Straf, nemlig ved staaende Arrest. Efter mit individuelle Skjøn kan denne sidst omtalte Straf ligesaa vel ansees for ydmygende, og ligeledes under visse Omstændigheder eller for visse Constitutioner være skadelig for Helbredet, hvilket, som jeg allerede har tilladt mig at gøre opmærksom paa, gjælder om enhver Straf. Som før bemærket, har Krumslutning været anvendt fra Arilds Tid, (Grundtvig: Nei, ikke fra Arilds Tid), og det er endnu ikke bevist, at den har været skadelig for Nogens Helbred; thi naar vedkommende Læge erklærer, at den Paagjældende ikke kan taale Straffen, bliver den ikke anvendt, saa at man ikke fra dens Anvendelse kan drage nogen Slutning til dens Skadelighed. Den ærede Taler har egentlig ikke doferet over, at Nogen af de Commanderende i Garnisonen har misbrugt sin Myndighed, men, uden at der fremføres en be-

stemt Anklage mod Vedkommende, og uden at der angives noget Factum, hvor vedkommende Befalingsmand skulde have misbrugt sin Autoritet, er Ministeriet ikke besøjet til at indskride, thi da H. M. Kongen har tillagt enhver Befalingsmand denne Straffemyndighed, og der ikke foreligger noget Beviis, ikke engang Skin af Beviis for, at nogen Befalingsmand har misbrugt denne sin Myndighed, saa er Ministeriet ikke berettiget til at inquirere i den Anledning. Vil den ærede Taler nævne noget bestemt Factum, hvor Nogen har misbrugt sin Myndighed, skal Sagen blive undersøgt ad retlig Vej (Hør), men uden et saadant bestemt Factum, vil Saadant ikke see, Ministeriet finder sig ikke foranlediget til paa et løst Udsagn at anstille Inquisition (Hør!), Forøvrigt kan jeg ikke tilbageholde den Dtring, at den ærede Taler ved her at bringe slige Materier paa Bane, der grunde sig paa løse Udsagn og ikke paa bestemte Facta, gjør Militairetaten Skade (Hør!) ved en saadan Indblanding i Autoriteternes Sphære. Ifald en saa høit staaende Autoritet som Folkethinget vil inquirere, om der skeer Misbrug af Myndigheden fra vedkommende Befalingsmands Side, udtales derved en stærk Mistanke om Pligtforsømmelse fra den Autoritets Side, hvis Sag det nærmest er baade at vaage over Disciplinens Overholdelse og over, at Enhver benytter sin Myndighed indenfor den foreskrevne Grænse, og der vil derved i det militære Samfund, hvor der naturligviis som i ethvert Samfund findes mindre moralsk gode Subjecter, let kunde bevirkes Skade, idet saadanne Personer deri vilde troe at finde en Støtte og et Forsvar mod deres Foresatte (Hør!), hvilket ikke kan Andet end rolle den ubetingede Tilid, de bør have til, at Befalingsmandene ikke behandle dem slet eller misbruge deres Myndighed. Jeg har erhyndiget mig om Disciplinens Tilstand her i Garnisonen og de her foresaldne Straffe, og jeg er kommen til den Overbeviisning, at de Straffe, der ere dicterede, ere forholdsviis saa, og at Disciplinen er i det Hele taget god (Hør! Hør!). De Depotcompagnier, hvorom her er Tale, bestaae for en stor Deel af ældre Mandskab, men tillige ogsaa af dem, hvis Helbredstilstand enten paa